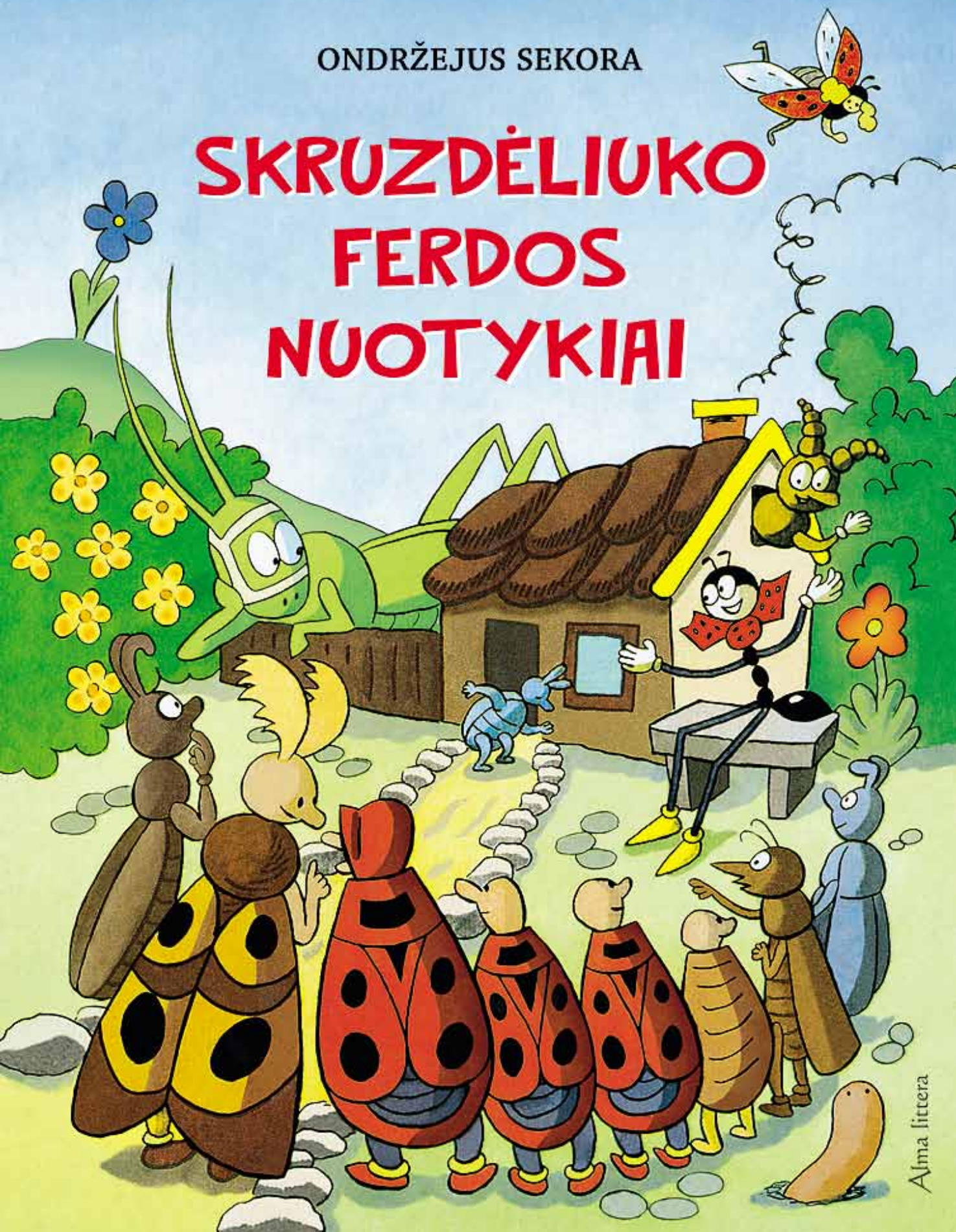
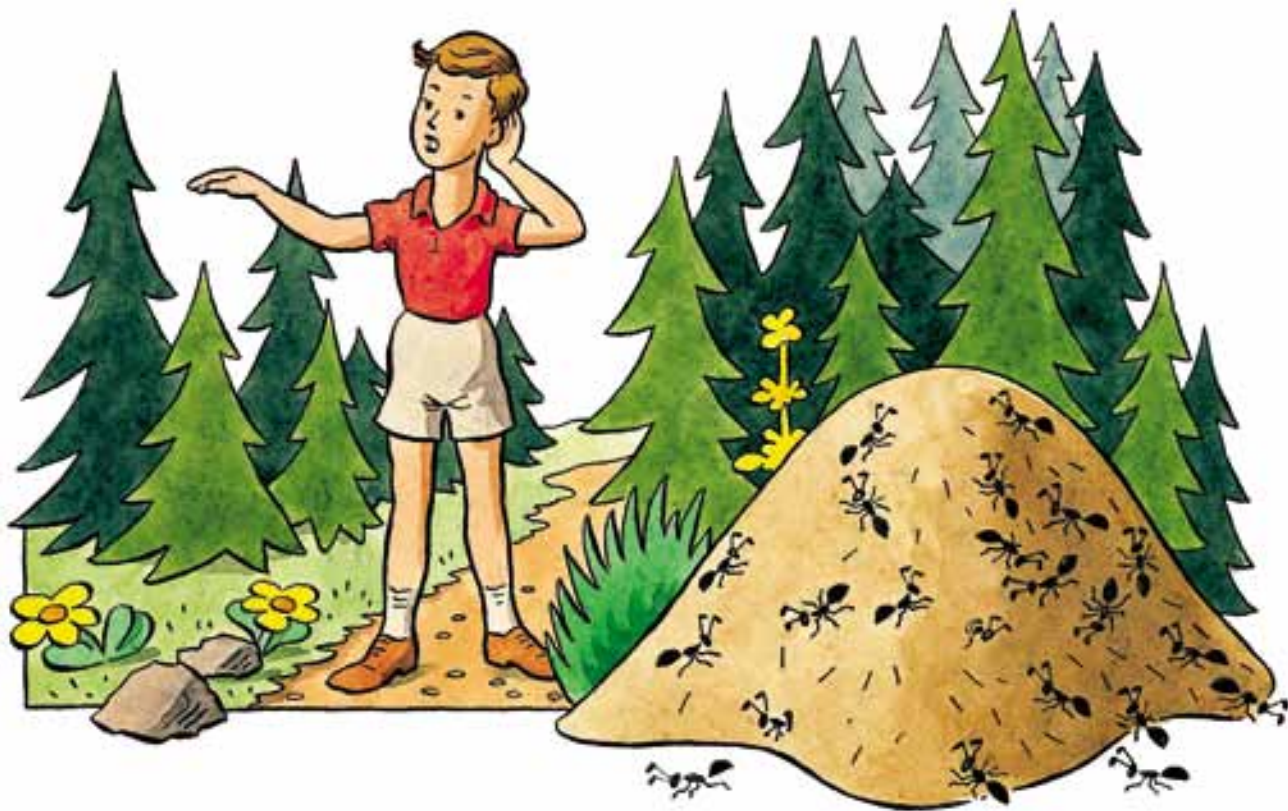

ONDRŽEJUS SEKORA

SKRUZDĖLIUKO FERDOS NUOTYKIAI

PIRMIAUSIA APIE VIENĄ BERNIUKĄ, KURIS ĖJO PER MIŠKĄ

Miško takeliu ėjo berniukas, – net nežinau, kuo jis buvo vardu, – ir kažką švilpavo. O ką jis švilpavo – taip pat neišmanau. Skambėjo maždaug taip: „Fi-fiu-fiu-fiuuu!“ Nežinote, kokia tai galėjo būti dainelė?

Berniukas tikriausiai taip ir būtų sau švilpavęs iki pat pamiškės, bet staiga į jo dainelę kažkas įsiterpė. Štai taip: „Ššš-šš-ššš-šš.“ Lyg lietus būtų lijęs.

Gal iš tikrųjų lyja? Berniukas ištiesė ranką ir pažvelgė į dangų. Kur tau! Dangus buvo plynas kaip naujo sąsiuvinio lapas, o ant rankos nekaptelėjo nė lašelis.

Tačiau vis tebebuvo girdėti: „Ššš-š-ššš...“ Kas čia galėtų būti, iš kur šis garsas? Aha, iš kairės... iš tos krūvelės po medžiu, štai čia – vaje, tik pa-žiū-rė-kit!

Berniukas nustebęs išplėtė akis. Po egle kūpsio aukštas aukštas skruzdėlynas, beveik aukštesnis už patį berniuką, o ant jo knibždėte knibžda skruz-

dėlės – net šnara. Tik ir girdėti: „Šššš...
ššš... ššš...“

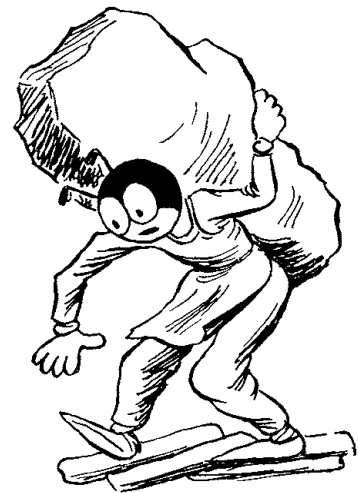
Jų buvo devynios galybės, net akys raibo. Viena skruzdėlė bėga šen, kita ten, visos kažką neša, kažką dirba. Tik pažvelkite į aną skruzdėlytę, tempiančią į skruzdėlyną mažą permatomą akmenuką! Kur taip skubi su tuo lobiu?

Gal manai, kad čia deimantas? O gal nori juo įstiklinti langus?

Tik pažvelkite čionai! Šita skruzdėlė, be abejo, auklė. Neša lėliukę, mažą skruzdžių vaikutį, susuptą į patalėlius, prieš saulutę pasišildyti. Stumčioja sudžiūvusį lapą

ir nežino, vargšėlė, kaip išlįsti. Suk labiau į kairę, auklele! Ten geresnis kelias. Arba lišk pro apačią!

Na, o čia? Trys stipruolės skruzdėlės tempia į skruzdėlyną negyvą širšę, bet kažin ar nutemps. Išties, ko tik neišvysi, atsidūręs prie skruzdėlyno!

APIE ROGUTES SKRUZDĖLYNE IR TUŠČIĄ DĖŽUTĘ

Ūmai pasigirdo šauksmas, kad net spygliai nuo skruzdėlyno pabiro:

– Atsargiaaaiii!

Berنيukas skubiai apsidairė į visas puses, kas čia galėtų šaukti, bet niekur nieko nepamatė. Tuo pat vėl nuskambėjo:

– Atsargiaaaiii, atsargiaaaiii! – net spygliai nuo skruzdėlyno biro.

Kas gi čia dabar? Gal kas bėga keliu? O gal per mišką skuodžia? Berniukas atsitiesė ir apsižvalgė į visas šalis. Bet kai atsitiesė, tas pats balselis labai tyliai sucypė:

– Atsargiaaaai!

Betgi čia kažkas skruzdėlyne šaukia! Iš tikrųjų – šaukė skruzdė-

lyne. Jo viršuje stovėjo skruzdėliukas

su skaryte ant kaklo ir ryšuliuku ant

nugaros. Rankoje jis laikė lygų, bliz-

gantį kaip veidrodis spyglį ir visa

gerkle plyšojo:

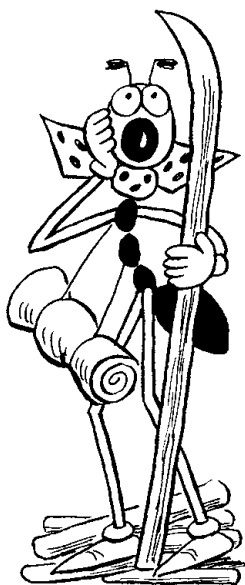
– Atsargiaaaiii, iš kelio, atsargiaaaiii!

Ir, dar niekam nespėjus jo sudrausti,

atsisėdo ant spyglio ir linksmai nučiuo-

žė žemyn kaip rogutėmis. Kelyje

jam pasimaišė kažkokie dailidės, nešantys į skruzdėlyną rąstą. Skruzdėliukas trenkėsi į juos, rąstas iškrito, dailidės pargriuvo. Tačiau padauža, nieko nepaisydamas, vėl užšoko ant spyglio ir nušvilpė su savo keistomis rogutėmis žemyn. Vaje, kaip jis vinguriavo leisdamasis!

Ar atspėsite, kas ten buvo? Kas gi kitas, jei ne Skruzdėliukas Ferda!

– Tai bent gražus skruzdėliukas! – sušuko berniukas, plodamas iš džiaugsmo rankomis. – Pasiimsiu jį namo!

Jis paėmė skruzdėliuką ir atsargiai įkišo į tuščią degtukų dėžutę.

„Laikysiu jį tarp savo žaislų gražiame aptvarėlyje ir prisijaukinsiu!“

Ir sugalvok tu man tokį dalyką! Bet čia dar ne viskas! Paklausykite, kas dar šovė jam į galvą!

„Pasiimsiu skruzdėliuką į mokyklą, o jis ten ropinės suole. Mokysis kartu su manim, gal net pasakinės man.“

Ak, tu išdykėli! Mokytojas, aišku, nepagirtų už tokius dalykus! Bet ką jis padarys? Kaipgi jis pamatys skruzdėlę?

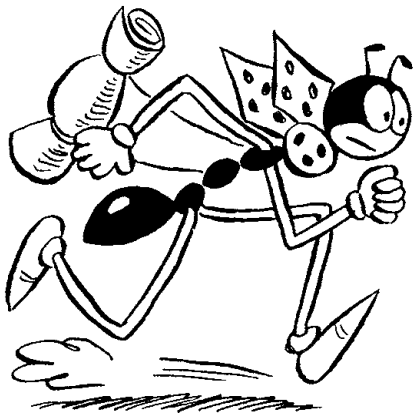
„Pastatysiu skruzdėliukui namelį iš popierinės dėžutės ir nešiosiuosi ant peties, – svajoto toliau berniukas. – Draugai man šauks: „Ei, tau ant peties kažkokia dėžutė!“ O aš jiems atšausiu: „Kokia dėžutė, ten dresuotas skruzdėliukas!“ Tai visi stebėsis!“

Dievaižin, kas dar būtų šovę tam vaikui į galvą, bet staiga jis pamatė, kad jau nebetoli namai ir kad sode Slavekas, Hana ir Zdenda kažką dalijasi. Kažką raudoną. Pasirodo, jie turėjo pilną puodelį žemuogių. Jam taip pat davė. Jeigu berniukas norįs, gališ rytoj eiti su jais uogauti. Ančka Latalova nuvesianti, ji žinanti, kur žemuogės sirpsta.

Tik suvalgęs visas uogas, berniukas atsiminė nuostabųjį skruzdėliuką ir atidarė degtukų dėžutę.

Bet skruzdėliuko Ferdos joje nebuvo.

KAIP FERDA NETURĖJO SKĖČIO IR KAIP SRAIGĖ BARĖSI

Tiesą sakant, ko gi jam dėžutėje tūnoti? Kuriam galams? Jūs dar nepažįstate Skruzdėliuko Ferdos. Visą kelią jis dairėsi, kaip iš dėžutės pasprukus. Pavyko jam nepastebimai išlįsti kaip tik prie sodo tvoros. Nukritęs ant žemės, pašoko ir skuodė tolyn. Nesidairė nei kairėn, nei dešinėn, o tik dūmė, net ryšulėlis ant nugaros šokinėjo.

Bet ūmai – kapt, kapt! Ferda apmirė. Aplink jį ėmė kristi lietaus lašai. Nukritęs ant žemės, kiekvienas lašas ištikšdavo kaip fontanas.

Prasidėjo smarki liūtis.

Kapt! – ir Ferda guli ant žemės. Tai bent lašas! Skruzdėliukas spurdą, bejėgiškai mataruoja kojomis ir spjauđo vandenį. Bet vos atsistoja, – kapt! – naujas lašas tvoja į nugarą, kad net dukart kūliais persiverčia.

Kai paskui visas sulamdytas atsisėdo ir pasitrynė akis, pamatė priešais namą. Ant lentelės buvo parašytas jo šeimininkės vardas: „Sraigė“.

– Puiku, – tarė sau Ferda. – Ten pasislėpsiu. Gal šeimininkė įsileis.

Sulig tais žodžiais pamažėle pabarbeno į duris vienu pirštu, bet niekas neatidarė. Tada pabandė pabar-

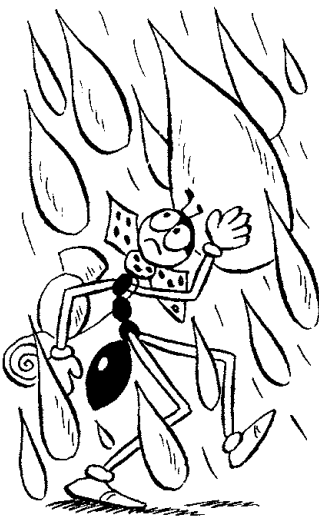
benti dviem pirštais, bet

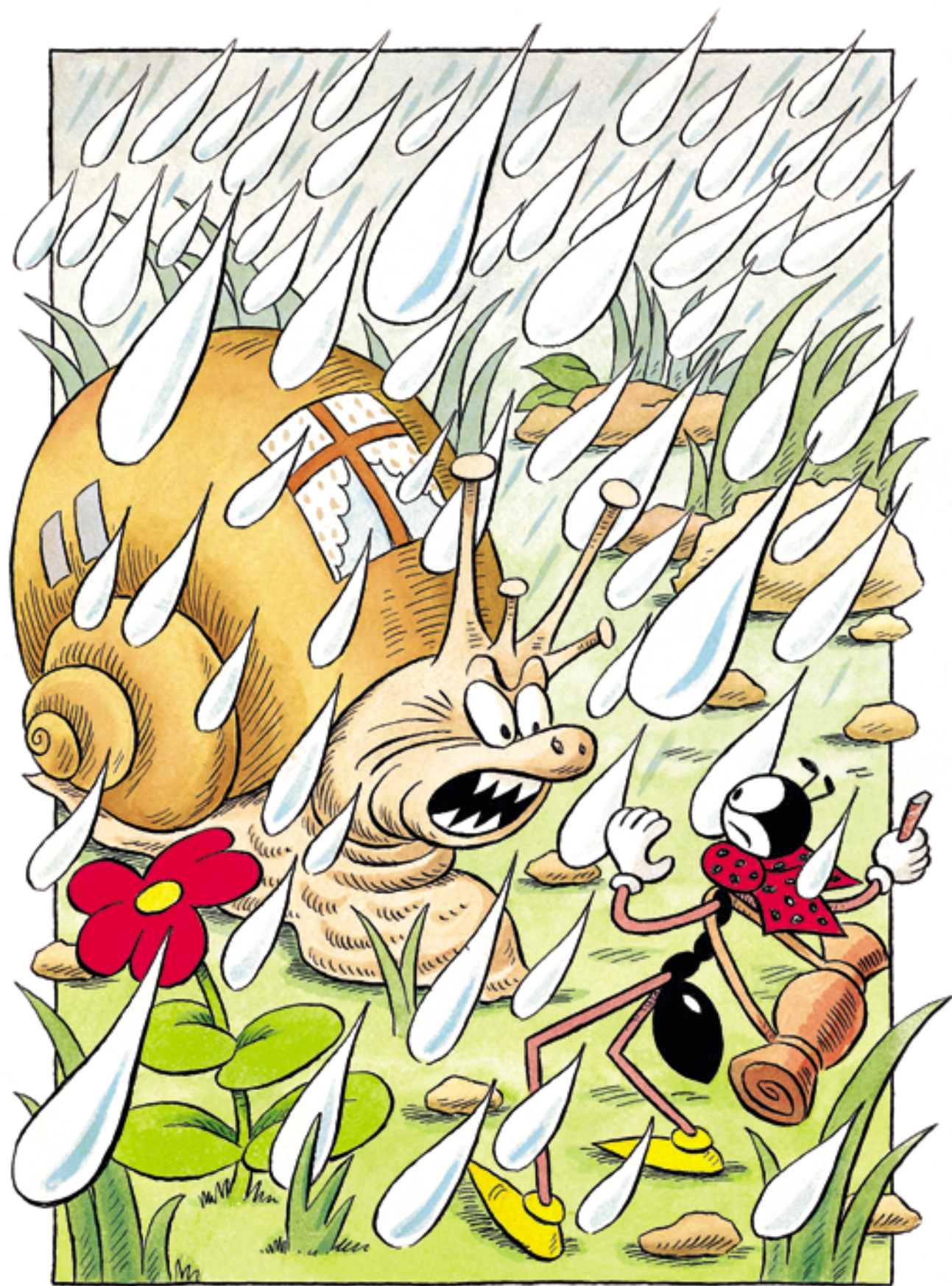
vėl niekas neatidarė.

Paskui pabeldė visais penkais ir paprašė:

– Šeimininkėle, atidarykite, čia labai lyja!

Bet vėl niekas neatidarė.

„Šeimininkė turbūt užmigo. Reikia pažadinti“, – nusprendė pagaliau Ferda ir ėmė belsti į duris kumščiais.

– Šeimininkėle, šeimininkėle! – šaukė ir beldė į duris, kad tos net subraškėjo. Gal dabar atidarys?

Kad jūs būtumėt matę, kas atsitiko! Namelio priekis pakilo ir išlindo raguo-ta Sraigės galva.

– Ak tu padauža, naktibalda! – pratrūko Sraigė. – Tu, plėšike, permirkusi kempine, tinginio panti! Nešdinkis iš čia, kitaip šauksiu pagalbos! Kaip drįsti brautis į svetimą trobą? – plūdosi Sraigė, net seilės tiško jai iš burnos.

Ji dar norėjo pasakyti Skruzdėliukui: „Tu, purvina bjaurybė!“ Bet vos tik pravėrė burną, kaptelėjo toks didelis lietaus lašas, kad ji užsikosėjo, įtraukė galvą į namelį ir daugiau nebepasirodė.

Ferda liko sėdėti prie Sraigės namelio kaip šlapia višta. Vandens prižliaugė už kaklo, į batus, į ryšulėlį, per kojas lyg žaisdami ritosi lietaus lašai.

– Palauk, aš tau parodysiu! – pagrasė jis Sraigei ir susiruošė eiti toliau.

Staiga už dviejų žolių pamatė po akmenuku įdubą, lyg tyčia paruoštą per-šlapusiam Skruzdėliukui. Ilgai nedvejojęs, šmurkštelėjo vidun. Nors ten buvo tamsu, bet užtat sausa ir šilta.

Ferda padėjo galvą ant ryšuliuko ir išmiegojo visą naktį kaip negyvas.